

HQNTM

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

EI KEEGI MUU KUI SINA

Susan Mallery
SOMEONE LIKE YOU
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2004 by Susan Macias Redmond
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E05222811
ISBN 978-9949-25-046-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

„Ma näen lihtsalt kohutav välja,” kurtis Shelley toolile istuma potsatades ning nägu kättesse peites. „Ma saan ainult öösiti ringi hiilida, kui ma ei taha väikesi lapsi ära hirmutada.”

Jill Strathern istus oma assistendi kõrvale ja patsutas teda lohutavalt seljale. „Sa ei näe sugugi kohutav välja.”

„Sul on õigus.” Shelley tõstis ninaga tõmmates pea. „„Kohutav” polekski nii hull.” Ta lasi kuuldavale summutatud nuuksatuse.

„Kõike annab ju parandada,” kinnitas Jill. „Ega sa siis eluks ajaks selliseks jää.”

„Aga mu psüühika on küll eluaegse matsu saanud.”

„Sellest saad sa kindlasti üle.”

Õigupoolest oli Jill selles täiesti veendunud. Shelley oli lahkunud eelmisel õhtul töölt täis elevust, kuna oli teel uude trendikasse juuksurialongi. Ta oli läinud sinna lootuses, et ta juustele antakse värske värv ja tehakse kerged triibud. Kuid salongist lahkudes olid ta juuksed tuksi keeratud: juurelokkide tegemine polnud saavutanud soovitud tulemust, värv oli midagi oranži ja messingi

vahepealset ning lõikus... noh, seda võis kirjeldada ehk kõige paremini sõnaga „ebaõnnestunud”.

„Tead mis? Mul on suurepärane mõte.” Jill tõusis, läks laua juurde ja lappas elektroonilist aadressmärkmikku. „Ma tean täpselt, kes su pea korda teeb.”

Shelley tõstis pilgu. „Kes?”

„Anton.”

Shelley tõmbas kopsud õhku täis ja esimest korda sel hommikul täitis ta paistes silmi lootusesäde. „Anton? Kas sa siis *tunned* teda?”

Nagu Madonna, oli ka Anton nii kuulus, et temast rääkides ei kasutatud perekonnanime. Kahevärvilised triibud ja soeng maksis sama palju kui väike importauto, kuid rikkad ja kuulsad usaldasid oma juuksed tema võlukättesse.

„Ma olen tema advokaat,” vastas Jill laia naeratusega. „Helistan talle kohe ja teen selgeks, et meil on hädaolukord. Olen kindel, et tema abiga saab su pea korda.”

Veerand tundi hiljem oli Shelley saanud aja sama päeva õhtupoolikuks. Jill lubas tal varem ära minna ja teha töölt puudunud aja tagasi paaril hommikul varem kohale tulles.

„Sa oled võrratu,” tunnistas Shelley Jilli kabinetist lahkudes. „Kui peaksid kunagi mu abi vajama, pruugib sul vaid öelda. Ma mõtlen seda tõsiselt. Ükskõik mida. Uut neeru. Olla su lapsele surrogaatema – ükskõik mida.”

„Ehk oleksid siis nii kena ja vaataksid üle selle dokumendi, mille su lauale panin,” vastas Jill naerdes. „See peab hommikuks valmis olema.”

„Saab tehtud. Jalamaid. Tänan.”

Jill pöördus endamisi naerdes arvuti poole. Kui vaid õnnestuks kõik elus ette tulevad probleemid niisama lihtsalt ära lahendada.

Kaks tundi hiljem tõstis ta pilgu töölt. Tal oli kohviisu. Tassike kohvi aitaks ajal ärksa püsida. Ta tõusis ja läks kontori keskosas paikneva söögitoa poole, kus ootasid energialaksu tulvil suured kohvitermosed.

Tagasiteel läks ta kontori teise tiiba, kus töötas ta abikaasa, kes oli samuti kolm aastat selles advokaadibüroos töötanud. Nad mõlemad olid viimastel nädalatel nii pikki päevi teinud, et polnud teineteist õieti näinudki. Jillil oli auk. Kui Lyle'il peaks samuti aega olema, võiks ju minna koos lõunale.

Lyle'i assistent oli ära ning mehe kabinetiuks kinni. Jill koputas korra ja lükkas ukse lahti. Ta astus vaikselt, et mitte meest segada, kui too peaks näiteks telefoniga rääkima.

Mees oli tõesti hõivatud, kuid mitte telefonikõnega. Jill jäi keset kabinetti seisma. Ta hing jäi kinni ning kohvikruus kukkus vaipkattega põrandale. Ta ise ei mäletanud, et oleks kruusi käest pillanud, kuid tundis, kuidas kuum kohv säärtle pritsis.

Ta mees, kellega oli olnud abielus kolm aastat, kellega elas ja töötas koos, kellele tegi süüa, seisis töölaual kõrval. Ta pintsak oli tooli seljatoel, püksid jalge ümber maas ning ta oli ametis assistendi keppimisega. Õigupoolest lausa nii ametis, et ei märganudki Jilli sisenemist.

„Just nii, kullake,” hingeldas Lyle. „Just nii.”

Kuid naine nägi Jilli. Ta nägu tõmbus kahvatuks ja ta tõukas Lyle'i eemale.

Hiljem mäletas Jill vaikust ja muljet, nagu kõik oleks toimunud aegluubis. Hiljem mäletas ta seda, kuidas paberid lendasid põrandale, kui assistent üritas end püsti ajada ning sukkpüksid üles tõmmata. Hiljem oli Jillil tahtmine Lyle maha lüüa. Kuid sel hetkel oli ta täiesti rabatud.

See ei ole võimalik, mõtles ta endamisi. Lyle oli ju tema mees. Lyle oleks pidanud ju teda armastama.

„Järgmine kord koputa,” lausus Lyle kummardudes ja pükse üles tõmmates.

Aga ta oli ju seda teinud, mõtles Jill, kes oli nii rabatud, et ei tundnud õieti mitte midagi. Siis keeras ta kanna pealt ringi ja tormas kabinetist välja.

Nelikümmend üheksa tundi ja kaheksateist minutit hiljem leidis Jill, et elavalt maetud olla on Lyle'ile kaugelt liiga kerge karistus. Kuid ta haudus tõsist kättemaksu. Kuna tal polnud kahjuks aga vähimatki aimu, kuidas seda ellu viia, rahuldus ta kujutelmaga sellest, kuidas janusse kõngev Lyle lamab kõrbes tee ääres, samas kui tema saja viiekümnese tunnikiirusega mehest mööda tuhi-seb. Talle meeldis mõte sellest, kuidas ta tulevane eksabikaasa seal hinge vaagub.

„Igavene närune valelik ilge lurjus,” pomises ta endamisi, võttes hoogu maha, et kiirteelt läände keerata.

Too igavene närune valelik ilge lurjus oli samal ajal San Francisco ja kolis kabinetti, mis oleks pidanud olema õieti tema, Jilli, noorempartneri kabinet. Kahtlemata tähistab mees ametikõrgendust – mis oleks pidanud saama osaks *temale* – sellega, et viib oma assistendi välja ja võrgutab teda siis veiniga kollektiivis, mille *tema* oli kogunud, ning viib naise siis voodisse, mis oli olnud *nende* oma.

Jah, tõsi. Jilli halb päev polnud veel sellega lõppenud. Vähe sellest, et ta oli tabanud mehe otse teolt; sama päeva õhtupoolikul oli ta vallandatud.

„Loodan, et Lyle saab mõne suguhaiguse ja ta meheau kukub otsast,” mõtles ta valjult, kuid parandas siis ennast. „Mitte just „au”. Õigupoolest ei midagi, mille üle uhkust tunda. Ma pidin pidevalt orgasme teesklema, sa igavene närune valelik ilge lurjus.”

Mis veelgi hullem: ta oli mehele süüa teinud. Jill oli valmis leppima nigela voodieluga, kuid mõte sellest, et ta oli hiilinud tähtsatelt kohtumistelt minema selleks, et Lyle saaks süüa kodus tema valmistatud õhtusööki, ajas ta lausa keema.

Tal oli tahtmine lasta aknad alla ning karjuda merekargesse õhku, kuidas ta küll vihkab oma meest ning kuidas ei jõua lahutuse jõustumist ära oodata. Ta soovis, et poleks seda meest iial kohanud, et poleks temasse iial armunud ega temaga iial abiellunud. Kuid polnud ju vähimatki mõtet hirmutada tee pervel olevaid merikajakaid ega pargis kabet mängivaid vanamehi.

Selles muidu täiesti mustas olukorras oli ainsaks helgemaks hetkeks see, et Shelley juuksed olid tulnud välja lausa filmitähelikult jumalikud. Hea seegi, mõtles Jill punase tule all seisma jäädes ning esimest korda pärast San Franciscost lahkumist ringi vaadates. Tõeliselt ringi vaadates.

Taevane arm küll, ta oli tagasi kohas, kuhu polnud tahtnud enam iial jalga tõsta. Tundub, et ebaõnneahel jätkub, mõtles ta, taibates, et ta oli selline inimene, kes sai tõesti tagasi koju minna.

Los Lobos oli väike California suvituslinn. Siin võis osta kohvikus kodutehtud jäätist, pagariäris kodutehtud pirukaid ja Mehhiko grillis parimaid *fajita*'sid kogu osariigis. Elanikud lukustasid uksi üksnes turismiperioodil. Linnakese sadamasild oli muinsuskaitseobjekt ja kõigi pühakute päeva ajal rannas peetav kõrvitsafestival oli üks aasta tähtsündmusi. Mõne meelest oli see paradiis, Jilli arust aga sarnanes siin elamine põrgus karistuse kandmisega. Ka selle eest Lyle veel saab.

Vähemalt oli nende pere maja antud muinsuskaitse käsutusse ning seetõttu pääses ta alandusest kolida tagasi oma kunagisse tuppa. Tema kodumajas tehti remonti, et taastada selle omaaegne

saja viiekümne aasta tagune uhke välimus, ning seega kolis ta ajutiselt tädi Beverly juurde.

Mõte tädi soojale naeratusele ja majale tulvil aroomikausikesi pani Jilli tugevamalt gaasipedaalile vajutama. Ta sõitis läbi kesklinna – nii palju, kui seda oli – ja jõudis linna lõunapoolsesse osasse. Pärast mitmeid käänakuid keeras ta 1940ndatel ehitatud kahekorruselise maja ette. Laia terrassi katus toetus kivivooderdisega sammastele. Terrassil võis istuda rotangpalmitoolides ja vaadata, kuidas elu veereb. Jillil oli küll pigem tuju end kerra tõmmata ja haavu lakkuda, kuid see läheb mööda ja siis mõnuleb ta suurima hea meelega kiige kõrval kiiktoolis.

Ta parkis maja ette ja ronis autost välja. Tädi Bev oli ilmselt suure eendakna juures ja nägi ta tulekut, kuna tuli kohe välja ja trepist alla.

Beverly Antoinette Cooper, keda sõbrad nimetasid Beviks, oli sündinud jõukas perekonnas. Raha polnud just jalaga segada, kuid seda oli parasjagu nii palju, et tal polnud vaja tööle minna, kuigi ta oli pärast kolledži lõpetamist töötanud paar aastat õpetajana. Väikest kasvu leekivpunaste juuste ja laia naeratusega Bev oli olnud pere kahest lapsest noorem. Ta oli kolinud Los Lobosesse pärast seda, kui ta õde oli abiellunud Jilli isaga, ning oli otsustanud siia jääda.

Jill oli talle selle eest just nüüd ääretult tänulik. Tädil polnud kommet hukka mõista ega kritiseerida. Reeglina jagas ta kallistusi, armastust ja vahel ka nõuandeid. Bev ise oli arvamusel, et tal on ülemeelelised võimed, kuigi selle kohta oli raske midagi öelda. Tundes end esimest korda paremini pärast seda hetke, kui oli sattunud büroos Lyle'ile ja ta assistendile peale, läks Jill ümber auto kõnniteele ja jäi naeratades seisma.

„Siin ma siis olen.”

Tädi nägu tõmbus naerule. „Lahe auto.”

Jill heitis pilgu läikivale mustale BMW E-60le. „Viib sinna, kuhu vaja,” tõdes ta õlgu kehitades.

„Ah-ah. Lyle'i oma või?”

„California seaduste kohaselt on abikaasade vara ühine,” märkis Jill napolisõnaliselt. „Kuna ta ostis selle pärast abiellumist, on see minu auto sama palju kui tema oma.”

„Sa võtsid selle tema välja vihastamiseks.”

„Enam-vähem nii jah.”

„Tubli tüdruk.” Tädi heitis kulmu kergitades pilgu Jilli särgile. „Sõid autos?”

Jill märkas plekki sajaprotsendilisest Egiptuse puuvillast eritellimusel tehtud särgil, mille oli teksadele peale visanud. Särgi varrukad olid liiga pikad ja sellesse oleks võinud kaks ja pool teda panna, kuid Lyle kandis seda särki vaid väga erilistel puhkudel, oli tellinud selle Hongkongist ja maksnud selle eest viissada dollarit. Tal oli neid neli tükki. Ülejäänud kolm olid Jillil kohvris.

„Burrito,” tõdes Jill, nühkides pruunikaspunast plekki otse parema rinna all. „Võib-olla ka pisut teravat kastet. Pidasin tee peal Taco Bellis kinni.”

„Ja nüüd ütle veel, et sõid autos,” õhutas Bev kelmikal toonil. „Lyle'ile ei meeldi, kui autos süüakse.”

„Ainult autos sõingi,” kinnitas Jill.

„Väga hea.”

Bev sirutas käed välja. Jill kõhkles vaid hetke, enne kui viskus temast väiksema tädi sooja embusse. Ta oli kaks päeva seda kõike endas hoidnud ja tegelnud üksnes oma maailma kokku pakkimise logistika korraldamisega. Kõik ta tunded olid surutud vaka alla hetkeni, kuni nende valla päästmine tundus ohutu. Ja tuli välja, et see hetk oli nüüd kätte jõudnud.